

27 lutego 1928 r.

B42/ 13/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 6778.

Kl. 11 e 23.

Eugen Karolyi
(Wiedeń, Austrija)
i Laura Pollak
(Wiedeń, Austrija).

Urządzenie do spinania kartek lub arkuszy.

Zgłoszono 24 listopada 1925 r.
Udzielono 19 stycznia 1927 r.

Przedmiot niniejszego wynalazku stanowi proste i wygodne urządzenie, do spinania kartek względnie arkuszy w dowolnej ilości.

Rysunek przedstawia kilka przykładów wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia spinarkę, z wlutowanymi kabłączkami spinającymi, uwidocznionymi w widoku z przodu. Fig. 2 jest rzutem poziomym. Fig. 3 przekrojem według linii *a-b* fig. 2. Fig. 4 przedstawia widok z przodu, fig. 5 rzut poziomy książki, spinanej według wynalazku, podczas gdy fig. 6 i 6a przedstawiają igły spinające, współpracujące z kabłączkami spinającymi. Fig. 7 i 8 przedstawiają prosty sposób wykonania szyn spinających wraz z kabłączkami. Fig. 9 przedstawia

odmienną formę wykonania igły spinającej, podczas gdy fig. 10 i 11 przedstawiają miejsce spinania w przekroju względnie w rzucie poziomym. Fig. 12 i 13 przedstawiają trzecią możliwość wykonania klamry spinającej, podczas gdy fig. 14 i 15 wyjaśniają zastosowanie klamer spinających.

Na fig. 1 — 5 cyfra 1 oznacza szynę spinającą, z reguły metalową, posiadającą pewną ilość kabłączków spinających 2, wlutowanych w odstępach, oraz posiadającą trzy lub więcej otworów 3, umożliwiających przytwierdzenie w odpowiedni sposób szyny spinającej na grzbiecie oprawy, nie uwidocznionej na rysunku.

Arkusze 4 podlegające spinaniu, względnie składaniu, utworzone z większej ilo-

ści arkuszy, a spinane zwykłymi klamrami spinającymi 5, posiadają otwory w tych miejscach 6, w których przewidziane są kabłączki 2, jak to widoczne jest z fig. 5, przy czym arkusze te układa się w ten sposób, że kabłączki wchodzi do środka otworków. Ustalenie arkuszy w ten sposób ułożonych odbywa się zapomocą igły stalowej 7, posiadającej na końcach odgięte ostrza 8, a według fig. 6 wykazujących taką samą ilość wygięć 9, jaka jest przewidziana ilość kabłączków 2. Igłę wsuwa się ostrzami 8 do góry, przyczem obraca się ją o 180° , tak, że ostrza zachodzą do odpowiednich małych otworów 10 wybitych w arkuszach względnie kartkach, podczas gdy wycięcia 9 układają się w wybitych otworach 6 arkuszy. Jeżeli się chce wyjąć poszczególne arkusze lub kartki, wówczas podnosi się ostrza 8 z odpowiednich otworów 10 arkuszy i skręca igłę stalową tak, że wygięcia skierowane są nazewnątrz. Igłę stalową można teraz łatwo wyjąć oraz zdjąć żądane arkusze z kabłączków.

Według fig. 7 i 8 kawałek blachy metalowej *m* zostaje wytłoczony w kształcie drabiny, przyczem poprzeczki *n* odpowiadają kabłączkom 2 pierwszej formy wykonania. Poprzeczki *n* tego kawałka wyciskanego wygina się nad półokrągłym trzpieniem, równocześnie jednak, podczas tej roboty, zagina się do wewnątrz boczne listwy blaszane *o*, *p* w ten sposób, że krawędzie zewnętrzne *s*, *t* stykają się.

Według odmiennej formy wykonania, w miejsce igieł stalowych 7 stosuje się klamry 10, przedstawione na fig. 9, a wykonane z drutu stalowego lub tym podobnego materiału, przeciągane płasko pod kabłączkami (t. j. z ostrzami 11 równoległymi do płaszczyzny spinanych arkuszy), które to klamry ustawia się następnie pionowo w ten sposób, że oba ostrza 11, jak to widać z fig. 10, wznoszą się do góry po obu stronach kabłączka. Jasnym jest, że przy zastosowaniu tej formy wykonania należy u-

żyć takiej samej ilości klamer 10, wiele jest przewidzianych kabłączków w szynie 1, co wprawdzie utrudnia spinanie, jednak ma tę korzyść, że zabieranie arkuszy lub kartek jest trudniejsze, ze względu na dłuższą manipulację. Trzeci rodzaj wykonania klamry spinającej uwidocznił się na fig. 12 i 13. Kołowa tarcza blaszana 12 posiada centralnie wybitą otwór 13, następnie nakłada się drut stalowy 14 w kierunku średnicy tarczy blaszanej, poczem zapomocą odpowiedniego ciśnienia zagina się tarczę dokoła tego drutu stalowego, tak że tarcza przyjmuje postać półkolistą (fig. 13). Tarczę tę, wraz z drutem 14, ściśniętą w jedną całość przecina się w miejscu oznaczonym cyfrą 15, tak że każdą z dwóch w ten sposób powstałych ćwiartek pierścienia można obrócić dokoła drutu, jak około osi, i wskutek tego połowa pierścienia może być odpowiednio szeroko utworzona.

Spinanie odbywa się w ten sposób, że nacięte tarcze prowadzi się pod kabłączkami 2 (fig. 12, 13) następnie obraca się tak daleko ćwiartkami wzajemnie dokoła drutu stalowego 14 jako osi, aż kabłączek 2 natrafi na centralnie natłoczony otwór 13, poczem cofa się zpowrotem obiema ćwiartkami pierścienia do jednej płaszczyzny tak, że tworzą zpowrotem płaską półkolistą tarczę pierścieniową. Przy tej formie wykonania należy użyć również takiej samej ilości tarcz, jaka przewidziana jest dla ilości kabłączków na szynie spinającej 1.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Urządzenie do spinania kartek lub arkuszy, składające się z kilku kabłączków, osadzonych na jednej wspólnej szynie, występujących przez otwory wytłoczone w arkuszach spinanych, oraz jednej lub kilku igieł zabezpieczających (pasków blaszanych i tak dalej) przeciąganych pod kabłączkami, znamienne tem, że igły te zgięte są na swych końcach i przez zahaczanie

tych odgiętych końców w odpowiednie otwory kartek zabezpieczone są przed przesunięciem.

2. Urządzenie według zastrz. 1, w którym przeciąga się jedną igłę zabezpieczającą (pasek blaszany i tak dalej) przez wszystkie kabłączki urządzenia spinającego, znamienne tem, że igła za (pasek blaszany lub tym podobny) posiada wygięcia, których ilość odpowiada przewidzianej ilości kabłączków, które to wygięcia skierowane są w tę samą stronę, co ostrza końców igły.

3. Odmiana urządzenia według zastrz. 1, przy którym każdy kabłączek zaopatrzony jest w igłę zabezpieczającą, znamienne tem, że końce każdej igły zabezpieczającej są w ten sposób wygięte, że po przeciągnięciu i skręceniu igły zabezpieczającej zahaczają o kabłączek i wskutek tego uniemożliwiają przesunięcie igły.

E u g e n K a r o l y i.

L a u r a P o l l a k.

Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

